04
Hadrián
23 / 6 / 2025

Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Zdarma

festivalregiony.cz

Horoskop

Střelec

Tvá touha po dobrodružství najde ideální prostor – netradiční lokace, zahraniční soubory, improvizace. Jen nezapomeň najít i cestu zpět.

Štír

Tajemno miluješ. Déšť a noční scéna? Lepší atmosféru si pro svou dramatickou duši nemůžeš přát.

Divadelní slovníček

Batolárium – speciální typ divadelního představení určený pro úplně nejmenší diváky – tedy batolata (cca od 6 měsíců do 3 let). V batoláriu je kladen důraz na smyslové vjemy, jemné podněty, hudbu, pohyb, barvy, textury a vizuální hry.
V Brně se ujal výraz „miminí divadlo".

Anketa

Symetrie nebo chaos?

Chaos. Chaos je nekonečný. Z čehož vyplývá, že se v něm nevyhnutelně vyskytuje i symetrie. Takže když řeknu chaos, pojmu tím obojí.

Daniel Čámský
hudební skladatel

Glosa

Tak co ty na to?

Dozněl potlesk, herci opustili sál, diváci se hrnou na záchody nebo do šatny, v letních měsících pak už rovnou ven. A najednou BUM! Je to tady, otázka, která je spíš než otázkou ranou rovnou na solar, revolver přiložený k hlavě. „Tak co tomu říkáš?"

Pravděpodobně přeháním a ještě pravděpodobněji je fóbie z této otázky nemocí z povolání, vždyť většina lidí dokáže o zhlédnutém představení živě debatovat a šermovat názory už ve frontě na kabáty. Jenže co když je tato otázka doprovázena nevyřčeným (ale vlastně i mnohokrát vyřčeným) dovětkem, „když jsi ta kritička"? Nelze tedy jen tak vychrlit první dojmy nebo zatím pokrčit rameny! Jde o profesní čest. V hlavě se rozezní moudra a principy z vysokoškolských hodin a mantra, že hlavní je si názor umět vyargumentovat nebo že analýza by stejně jako inscenace měla mít své téma a mnohá další. Vždyť inscenátoři strávili zkoušením několik týdnů, celková příprava zabrala měsíce. A já to mám teď zvládnout zhodnotit za tři minuty?

V něčem je moje reakce podobná, jako kdybyste se někoho zeptali „jak se máš" a on měl pocit, že ho tím posazujete na křeslo k psychoterapeutovi a očekáváte sebe znalé odhalení jeho nitra. Jistě, že nikdo nechce komplexní rozbor, většinou jsou tyto a podobné otázky jen pozváním do tolik vítané a opěvované diskuze. Ta je naopak velmi užitečným nástrojem pozdější analýzy a tříbení vlastního úsudku. A právě festivaly, kde člověk vidí hned několik představení za den a není tolik času nechávat v sobě vše dlouze zrát, jsou ideální příležitostí, kde své soudy akcelerovat. Do diskuze se vrhat po hlavě, za chvíli čerstvé dojmy přebije nový divadelní zážitek. Je čas naučit se rány přijímat a rány dávat. Takže až v některém ze sálů usednete vedle někoho z naší redakce, nebojte se ze zmiňovaného metaforického revolveru vypálit. Jsme praxí ostřílení pistolníci!

Veronika Švecová

Editorial

Milé návštěvnice, drazí návštěvníci, necítíte se unaveni? Přestože festivaly mají být mimo jiné oslavou volného času, a tedy i odpočinku, člověk se skoro nezastaví. Jen si to vezměte: kolik denně zhlédnete představení. Tři? Čtyři? Pět!? Jistě, člověk povětšinou sedí, skoro se nehýbe, ale přesto se večer po právu cítí rozlámaný a unavený jak kotě. Co se s tím dá dělat? První možností je více navštěvovat koncerty a tancovat. Příležitostí je v programu habaděj. Za druhé bych doporučil chodit na pravidelné procházky, a to nejen k baru u Divadla Drak a do Žižkových sadů pro další hamburger. Okruh, v němž se návštěvník v průběhu festivalu pohybuje, je až překvapivě malý. Můžete proto opustit festivalové ghetto a vydat se do širšího centra nebo dokonce mimo něj. V samotném Hradci a jeho okolí je tolik pamětihodností hodných vaší návštěvy: ať už se jedná o moderní architekturu, historii nebo přírodu. Třetí možnost je nejradikálnější – zpomalit, ubrat plyn, zkrátka nedělat nic. Chápu, letos je na to možná už pozdě, máte vybraný program a těšíte se na pozvané hosty. Přesto na vás naléhám, zkuste něco ze svého nabitého itineráře vyškrtnout. Uleví se vám. Pro nadcházející festivalovou dekádu ale hlásám: „Nedělejme nic!" Navázal bych tak na témata završující třicetiletou činnost festivalu. Po loňském chvění, tekutosti, rovnováze a letošních nových symetrií navrhuji motiv hledání balancu dotáhnout do důsledku. V následujících letech bych se proto zaměřil na nekompromisní lelkování, totální zahálku a zaryté nicnedělání. Že si takový program dokážete těžko představit? Tak to si (ne) představujete správně. Žádný program by totiž nebyl. Poté, co byste do Hradce přijeli vlakem, vítaly by vás prapory s nápisy: „Give idleness a chance!", „Dnes nehrajeme!", „[Doplňte si sami]!" Jen si to představte…

Štěpán Truhlařík

Víte, že…

V divadlech bývalo běžné chovat kočky, aby chytaly myši, které mohly poškodit kostýmy a rekvizity.

Hadrián
Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Šéfredaktorka
Veronika Švecová

Redakce
Adéla Kalusová
Tereza Kubalová
Dominik Rathan
Štěpán Truhlařík

Dětská stránka
Jana Nechvátalová
Čarokrásno kolektiv

Korektury
Anežka Hašková

Grafický design
Přemysl Zajíček

Produkce
Barbora Kalinová

Sazba a ilustrace
Čarokrásno kolektiv
Kristýna Marková
Nikola Iljučoková
Barbora Tomová

Foto
Anna Bartolotti
Karolína Malá
Ester Šebestová
Jan Šmída
Lukáš Veselý
Milan Hajn
Archivy divadel

Tisk
Martin Sedláček

Obálka
Slučitelné díly,
režie Tomáš Ráliš
foto: Patrik Borecký

Pořadatelé festivalu
Klicperovo divadlo, o. p. s.
Divadlo DRAK
a Mezinárodní institut figurálního divadla, o. p. s.
kontrapunkt, z. ú.

Generální partneři
Statutární město Hradec Králové
Calendarium Regina

Hlavní partneři
Ministerstvo kultury České republiky
Královéhradecký kraj
Státní fond kultury ČR

Generální partneři
Hradec Králové už 800 let
Calendarium Regina
Hlavní partneři
Ministerstvo kultury
Královéhradecký kraj
Státní fond kultury ČR
Pořadatelé
Klicperovo divadlo Hradec Králové
Divadlo Drak Theatre
kontrapunkt

Pavel Khek: Není lepší místo na zeměkouli než Hradec koncem června!

Letos slaví festival Regiony své třicáté výročí. Vzpomínáte si, kdy jste se ho zúčastnil poprvé? A čím na vás tehdy zapůsobil?

To jste mě dostal. Nejsem si zcela jistý, ale tuším, že tomu bude tak 27 let! Neznám nikoho, na něhož by atmosféra těch osmi festivalových dní nezapůsobila. Já jsem z toho byl tehdy opravdu odvařenej. Pro studenty divadla, kým jsem byl tenkrát i já, není na zeměkouli lepší místo než Hradec koncem června.

Festival je v plném proudu, návštěvníci si užívají nabitý program. Vy ale zřejmě máte plné ruce práce. Jak dlouho trvá příprava osmidenního festivalu? Kolik lidí se na ní podílí?

Upřímně, pokud bychom nyní měli plné ruce práce, tak by to znamenalo, že se něco pokazilo. V ideálním stavu totiž už vše běží po předem vytýčených kolejích a nejvíc obdivu nyní zaslouží produkční, technici, osvětlovači, zvukaři, a to nejen ti klicperovští, ale taky z Draku a Open-Airu. Celkově je v permanenci víc než 150 lidí, kteří počítají s tím, že během festivalu toho moc nenaspí. Vzhledem k tomu, že po jeho skončení naplno začnou prázdniny, má člověk tendenci se kousnout! I když jak se to vezme… Den po skončení Regionů Klicperák odjíždí na festival Smetanova Litomyšl, a to teprve bude zkouška morálně volních vlastností.

Jako divadelní režisér jste spolupracoval s řadou souborů napříč českou republikou. Co si na této profesi nejvíce ceníte?

Ta odpověď je částečně obsažena v otázce. Na profesi mě baví její rozmanitost a taky jistá dynamika – je to náročná a intenzivní práce, která se koncentruje do několika měsíců příprav a vrcholí v několikatýdenním období zkoušení plném vypjatých prožitků.Film připravujete, točíte a pak stříháte roky – nic pro mě. Sochu socháte sám – nic pro mě. Divadlo je rychlé, kontaktní, a na divácích okamžitě poznáte, zda je dobré či ne – to je pro mě.

Už více než pět let působíte jako umělecký šéf Klicperova divadla. Který z dosavadních počinů považujete za nejdůležitější? A proč právě ten?

Omlouvám se, ale na to se nedá odpovědět. Každá z těch tuším dvanácti inscenací byla něčím důležitá, a v době svého vzniku určitě i tou nejdůležitější. Tak to holt u režie chodí – vše důležité se odvíjí od blížící se premiéry. Vše ostatní je minulost anebo nějaké vzdušné zámky budoucnosti. Divadlo je nejlepší, když je Teď & Tady, a tak by se měl i žít ten divadelní život. Co bylo, bylo, co bude – kdoví? Důležité je to TEĎ!

Na dramaturgii Klicperova divadla oceňuji odvahu dávat prostor mladým tvůrcům – v nedávné minulosti Ondřeji Štefaňákovi, dnes třeba Tomáši Rálišovi. Podle čeho se rozhodujete, komu dát příležitost?

Jsem rád, že toto ceníte. Je to jedna z našich dramaturgických linií, opírající se o to nejlepší z toho nejmladšího českého divadla. Ideálem je ojedinělá autorská tvorba či neotřelý režijní přístup. A tak tomu bude i do budoucna. Proto vyzývám všechny mladé tvůrce: „Pište! Pište divadelní texty a posléze maily do Klicperáku."

Před příchodem do Hradce Králové jste působil jako umělecký šéf Městského divadla v Mladé Boleslavi a byl jste také členem vedení Městských divadel pražských. V čem se liší vedení divadla v okresním, krajském a hlavním městě? A co mají naopak společného?

Otázka hodná diplomové práce. Zkusím vám z ní utéci, a přitom odpovědět. „Všechny šťastné rodiny jsou si navzájem podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná svým způsobem," řekl – myslím – Tolstoj. Myslím, že to celkem sedí i na divadlo. I když to může znít jako klišé, tak divadlo je částečně vaše rodina – mnohdy s ním trávíte víc času než s tou skutečnou. A když je vaše rodina šťastná, zdravá a pospolu, tak jste ten nejpyšnější tatík. Když ale tu rodinu ovládnou negativní pocity, polopravdy a nemoce, tak se tím trápíte, jako byste sám onemocněl. Ale veškeré ty radosti i strasti – ať rodinné či divadelní – jsou jen a pouze o lidech. A jelikož jsou lidé všude víceméně stejní, jsou i problémy divadel podobné jak v Hradci, tak na druhém konci republiky. Nejde o místopis, ale takový „lidskopis"…

Ptal se Štěpán Truhlařík

Pavel Khek

- *1978, Praha
- divadlu se věnoval nejprve teoreticky na FFUP v Olomouci a FFUK v Praze, posléze vystudoval obor režie na DAMU
- byl uměleckých šéfem Městského divadla Mladá Boleslav a členem uměleckého vedení MDP V Praze
- od sezóny 2019/20 je uměleckým šéfem Klicperova divadla

Burn calories, burn broligarchy

Jane Fonda se proslavila na přelomu šedesátých a sedmdesátých let, díky filmům jako Barbarella, hollywoodské adaptaci francouzské komiksové série, nebo psychologickému thrilleru Klute, který ji přinesl všeobecné uznání a několik prestižních filmových cen. Nejen na těchto, ale i na ranějších snímcích bychom mohli dobře ilustrovat feministický koncept mužského pohledu, dle kterého jsou ženy v západní umělecké tradici vyobrazovány jako sexuální objekty sloužící pro potěšení heterosexuálního mužského diváka. Americká herečka ale nikdy nechtěla být pouze sex symbolem. Na konci šedesátých let a zejména pak v následující dekádě se stala výraznou politickou aktivistkou, kterou je dodnes.

Obecně známá je pro svou kritiku války ve Vietnamu. Nejenže podporovala protiválečné protesty a spoluzaložila organizaci lobbující za stažení amerických vojsk, ale v roce 1972 rovněž podnikla kontroverzní cestu do Severního Vietnamu. Z návštěvy komunistického státu pochází slavná fotografie, v níž bývalá modelka sedí v přilbě za protileteckou zbraní. „Hanoi Jane", jak ji po návratu posměšně nazývali američtí novináři, měla jako řada dalších celebrit k levici blízko. V té době se též zastávala Černých panterů, afroamerické domobrany hlásející se k myšlenkám marxismu-leninismu. V neposlední řadě se zastávala ženských a reprodukčních práv.

V souvislosti s její angažovaností se může jako paradoxní zdát možná její vůbec nejslavnější audiovizuální počin: Jane Fonda's Workout. Série fitness lekcí byla distribuována formou VHS kazet, v té době poměrně nové technologie. Videa, v nichž rebelující herečka předcvičovala v ikonických nákotnících, byla neočekávaným hitem. Od uvedení v roce 1982 se během tří let prodalo na sedmnáct milionů kopií! Fonda z prodeje financovala své politické aktivity.

O jejím spletitém osudu jsem se dozvěděl až díky dokumentárnímu filmu *HyperNormalisation*. V něm Jane Fonda vystupuje jako protichůdná hrdinka, tak typická pro celou filmografii Adama Curtise. Britskému filmaři hereččin posun od revolučních požadavků k společensky přijímané obhajobě pacifismu slouží jako příklad absorbování kontrakulturních ideálů do mainstreamové kultury. Nejen dle jeho názoru se z původních snah o strukturální změny stala jen součást spektáklu, pro nějž je typická také emancipační rétorika. Jako zářný příklad lze uvést nedávnou cestu zpěvačky Katty Perry a jejích kolegyň do vesmíru. Kampaň placená Jeffem Bezosem měla upozornit na nedostatečné zastoupení ženských astronautek.

Je na každém z nás, aby určil, zda Jane Fonda pozřela mediální mašina, nebo zda lze svět měnit k lepšímu z peněz získaných prodejem videokazet. Tento gordický uzel se od 17.00 v Žižkových sadech pokusí rozplést Lucie Hrochová coby k společenské revoltě nabádající fitness trenérka. Osobně z podstaty nevěřím žádnému miliardáři hlásajícímu rovnost, ale divadelní představení, to je jiná! Navíc pokaždé, když si zasportuji, cítím se líp. A to není k zahození.

Štěpán Truhlařík

Dominik Linka: Při Sonetech jsem se často dostal mimo svou komfortní zónu

Inscenace Sonety je putovní kus, se kterým navštěvuješ školy. O čtvrté stěně se nedá mluvit ani zdaleka. Jak si to užíváš?

Chtělo by se mi odpovědět nějak vzletně jako: Ano, každá třída je nová výzva, se kterou se rád obejmu a nechám ji zatančit si se mnou. Čekám, jestli mě přijmou a pozvou dál. Já si pak užívám, když se tak stane a my s diváky můžeme společně plout nekonečnem na vibracích vesmírné energie, na kterých plul i Shakespeare před čtyřmi sty lety. Pravda je, že inscenace je vytvořena tak, aby v tomto „cizím" prostředí fungovala. Sonety je inscenace poetická, o milostné poezii. Je velmi intimní. Proto myslím, že čtvrtá stěna zde opravdu není na místě. Někdy však cítím, jak by si, především některé divačky, až bytostně přály, aby tam ta stěna byla skutečná.

Sonety jsou divadlo jednoho herce. Kdo je během těch 45 minut tvým největším partnerem?

Obracím se k figuríně v životní velikosti (mnohdy s prosbou o pomoc), ale od ní se člověk pomoci nedočká, spíš naopak. Často jsou to diváci. Když cítím, že se jich představení dotýká, vím, že jsem dobře. A v neposlední řadě je to lektorka Jana Nechvátalová, která je se mnou ve třídě a po představení samotném vede s diváky diskuzi.

Jaká témata nacházíš v sonetech ty a jaká nejvíce rezonují s tvým publikem?

Kromě tématu samotné poezie, které je pro mě velmi silné, jsou to otázky sebeurčení, vztahů, intimity, sexuality. Hodně s diváky rezonuje téma sebeurčení, které já také v Sonetech vnímám jako velice podstatné. Nicméně to téma tam je a bylo před více než 400 lety. Tento fakt nám může posloužit za argument k vyvrácení teze, že to je „módní trend" jedné generace.

Jaký byl proces hledání jevištního jazyka pro cílovou diváckou skupinu?

Když jsme s režisérem Karlem Kratochvílem přemýšleli, jak oslovit náctileté milostnou poezií, která vznikla téměř před půltisíciletím, došli jsme k názoru, že naší cestou bude upřímnost. Veškeré hledání bylo hodně o vzájemném vnitřním obnažování. Často jsem se dostal mimo svou komfortní zónu, ve které jsem zvyklý pracovat. Zároveň to bylo hledání nejvýš vstřícné, respektující a trpělivé. Za to bych rád Karlovi i touto cestou znovu poděkoval. Nezanedbatelnou složkou v Sonetech je hudba. Karel měl vytipovanou muziku, která naše diváky oslovuje.

A tvůj oblíbený Shakespearův sonet?

Jsou dva. 38 a 66 v překladu Martina Hilského. Proč? Jsou to sonety, které znám nejdéle. A navíc, před šesti lety za svítání mi tyto dva sonety pomohly sbalit moji manželku.

Ptala se Adéla Kalusová

I v jedinci je síla změny.

Tvůrci a tvůrkyně kolem divadla a filmu, kteří se aktivně a aktivisticky zajímají o svět kolem sebe založili IPUP - Institut pro uctění památky. Společně se snaží zkoumat vztah mezi aktivismem a divadlem. Chtějí zasahovat v oblastech, kde selhává správa věcí veřejných a komunikovat tyto nedostatky, otazníky, problémy přes umělecký počin s diváky. Propojení umění a aktivismu se označuje pojmem artivismus. Jde o využívání uměleckých forem k vyjádření postoje a vyvolání změny ve společnosti, v myšlení jedince. Na Regiony přijíždí IPUP se svou inscenací Prázdná místa. Alena Novotná a Josef Neudeker nás přes umělecký tvar seznamují se snahou o revitalizaci zapomenutých míst ve svých rodných městech.

Co to tedy je ten IPUP a jak vypadá jejich snažení? Na to jsem se zeptala zakládající členky Aleny Novotné.

Jak vznikl název IPUP – Institut pro uctění památky?

Při naší první inscenaci *Prázdná místa* jsme přemýšleli, jak zaštítit to, co děláme. Současně jsme cítili, že něco podobného budeme dělat i v budoucnu. Uvědomili jsme si, že nás baví a zároveň je pro nás důležité vzpomínat na lidi a události, které jsou opomíjené. Cítili jsme potřebu to změnit a tak jsme se rozhodli založit institut, který by to celé zaštiťoval.

O jaká konkrétní témata se váš kolektiv zajímá?

Téma našeho zájmu se vyvíjí a mění na základě životních situací, ve kterých se nacházíme a také podle proměny kontextu doby, na kterou reagujeme. V současné době se zabýváme tématem smíření. Opět na něj nahlížíme skrze náš hlavní nástroj občanské angažovanosti, v tomto případě radikální „osobní" angažovanosti.

Jeden ze základních pilířů vašeho kolektivu je vzájemná podpora. Myslíte, že pokud chce něco změnit jedinec sám není to možné?

Myslíme si, že i jedinec může něco změnit. Vždycky to musí začít jedinec. U nás to tak také bylo. Skupina se poté začala přirozeně nabalovat, přidávalo se více a více lidí až je nás celkem devět. Pokud jedinec vytrvá zjistí, že se o podobnou problematiku nebo téma zajímají i další lidé. I v jedinci je síla změny.

Ptala se Adéla Kalusová

Hradečan/ka

Filip Jánský, vlastním jménem Richard Husmann (1922–1987), byl český spisovatel a válečný veterán. Během 2. sv. v. sloužil jako palubní střelec u 311. československé bombardovací perutě RAF a později u 3. bitevního leteckého pluku v SSSR. Jeho nejznámějším dílem je román *Nebeští jezdci* (1964), který čerpá z jeho válečných zkušeností a byl v roce 1968 zfilmován.

30

cena za noční jízdu v MHD

Režie, která promlouvá k dnešku

Usiluje o propojení se současností, s dnešním člověkem, jeho myšlením, problémy i výzvami, které před něj doba staví. Slovenská divadelní režisérka a dramatička Alžběta Vrzgula (*1992) zpracovává témata, která podle ní má smysl sdílet právě dnes. Vystudovala Divadelní fakultu VŠMU v Bratislavě. V současnosti působí jako režisérka a autorka textů v divadle Uhol_92, které v roce 2017 spoluzakládala. Číslo v názvu odkazuje k roku narození členů – k první generaci Slovenské republiky. Společně se snaží nahlížet na svět optikou lidí, kteří vstupují do nové životní etapy dospělosti, kde přebírají odpovědnost nejen za sebe, za vztahy, ale i za společnost. Vrzgula píše a inscenuje hry i pro jiná divadla a zároveň se sezóně věnuje festivalovým produkcím.

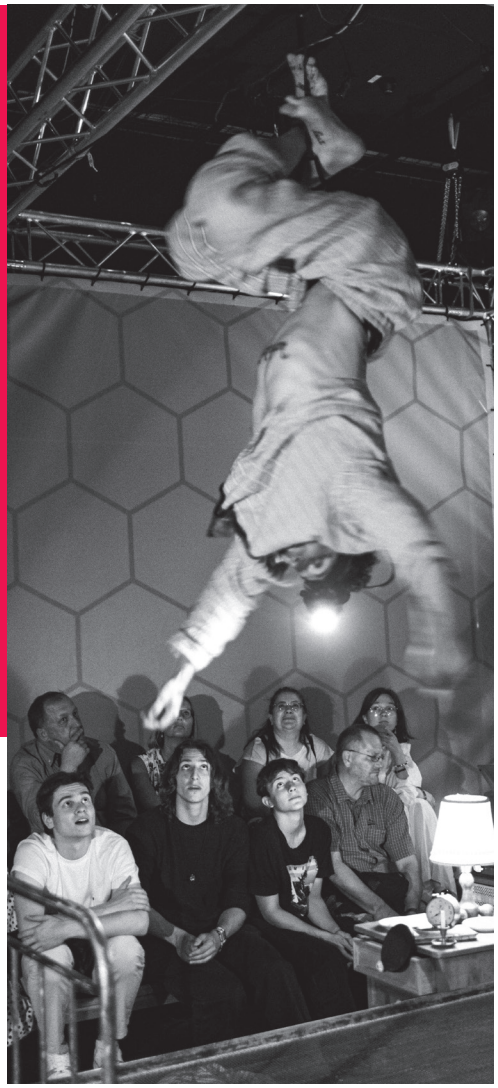
V podcastu *Divadlo dialógu a postoja* sdílí potřebu si zachovat nadčasovost a univerzalitu jak ve své tvorbě, tak v tématech, která dokážou oslovit i v jiném časovém období a kontextu. Ve své režijní práci se soustředí na lidskou psychiku a na to, jak se projevuje pod tlakem mocenských struktur. Na každodennost nahlíží jako na prostor, kde se odehrávají nenápadné, ale zásadní vnitřní konflikty. Danou perspektivu ztvárňuje např. ve hře *Ponížení a krvilační* (2022), kde zkoumá náchylnost lidské duše podléhat moci a fanatismu. Za inscenaci získala Cenu DOSKY za nejlepší režii a kostýmy. Na jinou podobu manipulace se zaměřuje v satirické inscenaci *Toni Wolff zisťuje, že prerobila milióny* (2023), která kriticky nahlíží na fenomén duchovních šarlatánek, které místo skutečné pomoci ženám nabízejí pouze iluze a drahé webináře. O silném motivu svobody, víry a odvahy být sám sebou vypovídá dílem *Já, Johan*a* (2023), kde zpracovává příběh o Johance z Arku. Intimní výpovědi dále rozvíjí v divadelním výzkumu *Eden. Útek z raja* (2024), kde se v prostředí kadeřnictví a manikérského salónu proplétají zkušenosti mladých žen napříč generacemi. Na novodobé pojetí partnerských vztahů se soustředí v hudebně laděné inscenaci *Happy End* (2024), která je mimo jiné součástí dnešního programu. Zde otevírá náročná témata, jako je toxická maskulinita nebo stereotypní představa poslušné ženy v domácnosti. Prostřednictvím postav – Amazonka, Cowboy a Siréna odkazuje k popkultuře a mytologii, aby prozkoumala, jak dané archetypy formují naše představy o vztazích a genderových rolích.

Zda jde stále o vyčerpávající feministický boj nebo se rýsuje naděje na šťastný konec, zjistíte dnes v 16 hodin v Besedě.

Tereza Kubalová

Ponory a proměny

Včera se mi poštěstilo prožít hned dvě představení pracující s netradičním uspořádáním hracího prostoru. A přestože bývám v takto intimních formátech zprvu ostýchavý, v obou případech šlo po překonání počátečního diskomfortu o hluboce vtahující zážitky.

Ráno jsem nemohl začít lépe než představením *AN-KI* katalánské skupiny Cia. Ortiga. Ta v šapitó u Zdrávky vytvořila svébytný magický svět, který má s tím naším však leccos společného. Tvůrčí tým nás na konci prosil, ať nevyzrazujeme tajemství, která jsme zde zažili, takže jen stručně a obecně. A pokud se na *AN-KI* teprve chystáte, nebojte se následující řádky přeskočit a třeba se k nim vrátit později; pokud ne, utíkejte si obstarat vstupenky a vraťte se na začátek této věty.

Inscenace kombinuje imerzivní a objektové divadlo a nabízí tak skutečně celotělový a haptický prožitek. Vedle neotřelé formy vyniká i citlivou tematizací environmentální krize. Ta však pohádkově fantaskním příběhem prorůstá organicky a funguje v hluboké symbióze se samotným formátem inscenace, který umožňuje jej prožít na vlastní kůži. Vedle technické preciznosti a spousty hravých nápadů vyvolávajících wow efekt má na celkovém zážitku lví podíl okouzlující herecký tým, který po celou dobu funguje v naprostém napojení na diváky i na příběh, kterým nás provází s něhou a péčí. Zážitek měl pro mě transformativní, až téměř rituální rozměr, a snad mohu prozradit, že přerod je i jedním z klíčových témat inscenace. Chápu, zní to trochu tajemně, ale nejlepší opravdu bude, když si to zažijete sami.

S intimním uspořádáním hracího prostoru, ale i s tématem přerodu pracuje inscenace *Proměna* Divadla Drak v režii Jakuba Vašíčka a dramaturgii Tomáše Jarkovského a Elišky Houserové. Adaptace Kafkovy prózy určená pro teeange publikum se odehrává v krychlové konstrukci na jevišti studiové scény, která představuje pokoj Řehoře Samsy (Šimon Dohnálek). Diváci usazení podél stěn tak mají s děním na jevišti bezprostřední kontakt, Řehořovu perspektivu pak můžeme sledovat pomocí live cinema zprostředkované kamerou připevněnou na jeho čele.

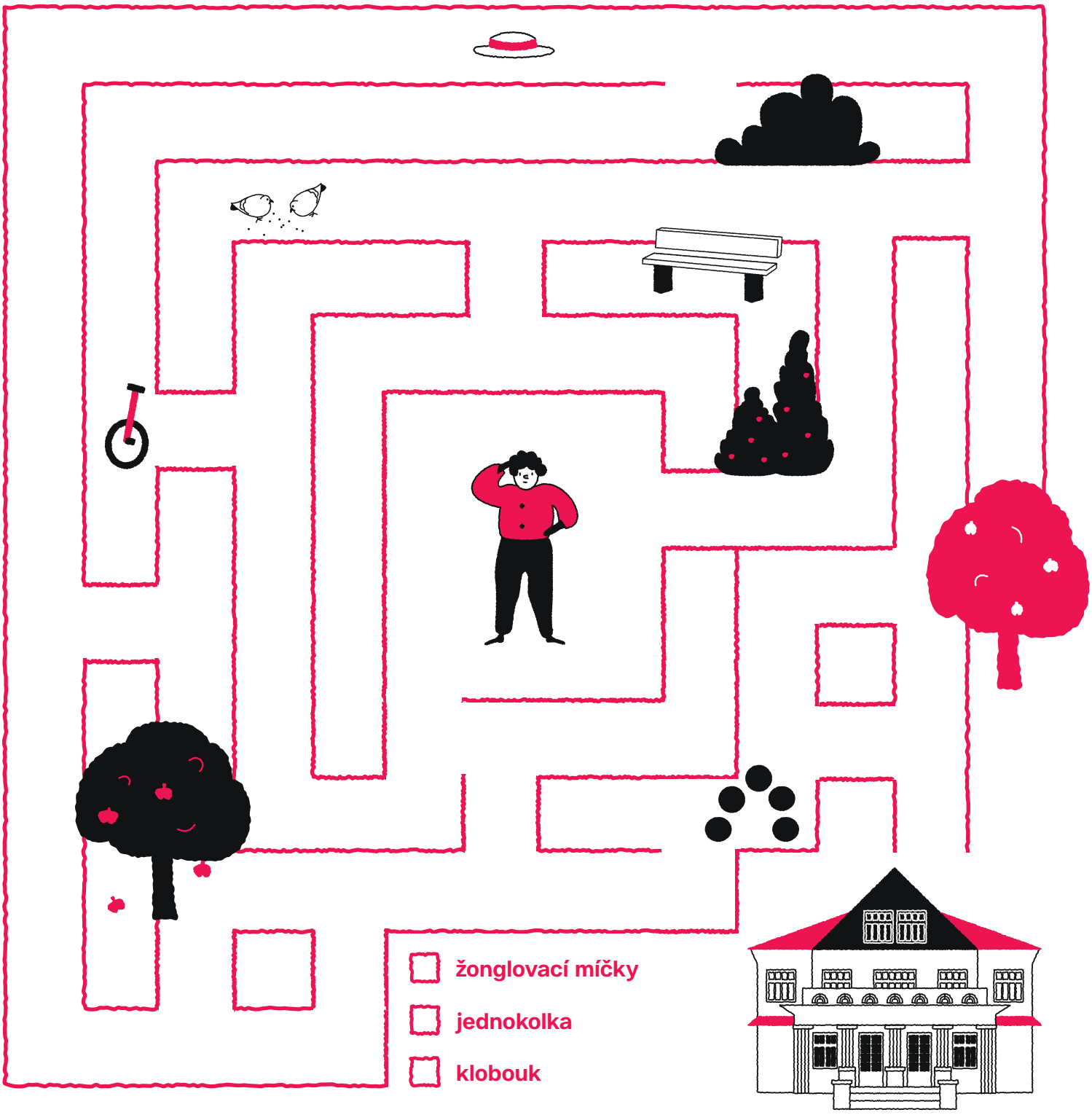
Tvůrčí tým základní situaci příběhu interpretuje prizmatem Kafkova života, upozaďuje linku profesního života Řehoře a soustředí se primárně na vztahy uvnitř rodiny, tedy s rodiči (Johana Vavřínová a Dominik Linka) a jeho sestrou Markétou (Edita Dohnálková Valášek). Konkrétní podobu samotné proměny však ponechává otevřenou, a tak si za ní lze dosadit cokoliv realističtějšího než proměnu v nestvůrný hmyz – jakoukoliv jinakost, se kterou se člověk (nejen) v průběhu dospívání musí konfrontovat. Vlastní divácká interpretace tak výrazně ovlivní celkové vnímání představení, protože na rodinnou dynamiku (jako chování rodičů k Řehořovi) začne vrhat zcela jiné světlo. Někteří dospívající diváci v publiku působili velmi emocionálně zasaženi, a vlastně se jim vůbec nedivím.

Dominik Rathan

Hlavu vzhůru!

O snílcích se říká, že mají hlavu v oblacích. Možná to i někdy vypadá, že neslyší a nevnímají, ale právě takoví lidé často přijdou s nejlepšími nápady nebo najdou cestu tam, kde ji ostatní ani nehledají.

Podobně to má i Viktor, kterého dnes čeká premiéra jeho nové cirkusové inscenace! Viktor je šíleně nervózní, má zkrátka trému jako hrom a z roztržitosti neví, kde mu hlava stojí, navíc se mu povedlo poztrácet v parku pár věcí, bez kterých se na jevišti neodváží. Pomoz mu všechny věci najít a doveď ho do divadla – dnes to opravdu potřebuje!

- [ ] žonglovací míčky
- [ ] jednokolka
- [ ] klobouk

Hotovo?
Je čas snílkovskou výzvu!

- [ ] Zavři oči a jen poslouchat zvuky kolem sebe. Dokážeš mezi hlasy a hudbou rozeznat i něco nečekaného?
- [ ] Zkus na chvíli zpomalit, sedni si a pozoruj okolí. Je něco, co by normálně uniklo tvé pozornosti?
- [ ] Pozdrav, usměj se nebo popřej hezký den někomu kolem sebe – možná vylepšíš náladu tomu, kdo nemá zrovna nejlepší den!

Co dnes určitě nepropásni

Pokud tě zajímá, jak vypadá loutkový cirkus, nesmíš si nechat ujít Cirkusárium nebo Cirkus Los animales fantásticos! A jestli je ti blízké téma o překonávání nesnází a často i vlastních limitů, vyraž na Do stopy!

Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony
festivalregiony.cz

9.00–10.05	Hlavní scéna Divadla Drak	Čáslavská – Tokio – 1964	Divadlo ALFA	anglické titulky	6+	divadlo	250 Kč
10.00–10.35	Studio Divadla Drak	Chramst	Damúza	nonverbální	2+	divadlo	120 / 200 Kč
10.30–12.15	Klicperovo divadlo	Kafka (Is Not Dead)	Klicperovo divadlo	anglické titulky	12+	divadlo	310 / 330 / 350 Kč
11.00–12.05	Hlavní scéna Divadla Drak	Čáslavská – Tokio – 1964	Divadlo ALFA	anglické titulky	6+	divadlo	250 Kč
11.30–12.05	Studio Divadla Drak	Chramst	Damúza	nonverbální	2+	divadlo	120 Kč / 200 Kč
14.00–18.00	Plenér Divadla Drak	Kolotoč řezbáře Matěje	Řezbář Matěj			doprovodný program	dobrovolné
15.00–15.45	Laboratoř Divadla Drak	Soudružky s kroužky	Dominik Migač, Marta Hermannová, Jan Pichler		10+	divadlo	200 Kč
15.00–15.20	Šapitó Žižka	HAF hravá psí mini pohádka	Divadlo L		0–3	divadlo	dobrovolné
15.30–16.15	Letní scéna	Cirkusárium	Jana Hubka Vanýsková		3+	divadlo	dobrovolné
16.00–16.45	Pod plachtou Divadla Drak	Cirkus Los Animales Fantásticos	Loutky bez hranic		4+	divadlo	160 Kč
16.00–17.20	Studio Beseda	Happy End	Uhol_92	slovenština, anglické titulky	15+	divadlo	390 Kč
16.30–18.00	Velké náměstí	Jiné místo	Anna Klimešová, Petr Erbes a kolektiv		12+	divadlo, performance	250 Kč
17.00–18.25	Žižkovy sady	Lekce s Jane	Lucie Tomsa & Divadlo 3+kk		15+	divadlo, performance	dobrovolné
17.00–18.00	Šapitó u kašny	Lavička	Paleťáci		15+	divadlo, performance	dobrovolné
17.00–19.00	Žižkovy sady	Představení činnosti Asalto	Asalto, o. p. s.			doprovodný program	dobrovolné
17.00–17.45	Laboratoř Divadla Drak	Soudružky s kroužky	Dominik Migač, Marta Hermannová, Jan Pichler		10+	divadlo, performance	200 Kč
18.00–18.35	Šapitó Žižka	Třicet šest dramatických situací	art group A.J. Nosorožec	nonverbální	15+	divadlo, performance	dobrovolné
18.00–18.45	Plenér Divadla Drak	Kitchen Table: Soudružky s kroužky	Lektorské oddělení Divadla Drak			debata, doprovodný program	zdarma
18.00–18.50	Hlavní scéna Divadla Drak	Do stopy!	Naivní divadlo Liberec		5+	divadlo	200 Kč
18.00–19.00	Nové Adalbertinum	Líný Kuba, holé neštěstí	Divadelní ochotnický spolek OCHOS Smiřice		rodinné	divadlo	dobrovolné
18.00–19.00	Malé náměstí	Ošklivé písně o hezkém světě	Inženýr Vladimír			hudba	dobrovolné
18.30–19.15	Městská hudební síň	Labutí jezero	Taneční divadlo Honzy Pokusila	nonverbální	rodinné	divadlo, tanec, nový cirkus	dobrovolné
19.00–20.55	Klicperovo divadlo	A pak usnu a vstanu	Klicperovo divadlo		12+	divadlo	610 / 630 / 650 Kč
20.00–20.45	Studio Divadla Drak	Esej o světle	Musaši Entertainment Company	čeština, anglické titulky, znakový jazyk	15+	divadlo	200 Kč
20.00–21.00	Městská hudební síň – Rytířský sál	Ovečky, ovečky, pojďte domů!	Třetí hřiště		6+	divadlo	dobrovolné
20.55–22.30	Letní scéna	Safari Akordeon Orchestra	Safari Akordeon Orchestra			hudba	dobrovolné
21.00–22.00	Šapitó u kašny	Taskent	Taskent			hudba	dobrovolné
21.00–21.30	Jižní terasy	Školní výlet	Václav Bartoš			divadlo	dobrovolné
21.00–22.40	Šapitó Divadla Drak	Jelení Loje	Jelení Loje			hudba	dobrovolné
21.30–23.15	Letní kino Širák	Slučitelné díly	Klicperovo divadlo	anglické titulky	15+	divadlo	300 Kč s koncertem P/\ST 650 Kč
22.15–22.50	Městská hudební síň	Zaleju slzama	Divadelní třída CED: Vlažnej čay		6+	divadlo	dobrovolné
22.15–0.00	Radnice	Prázdná místa	IPUP		15+	divadlo	dobrovolné
22.30–01.00	Šapitó u kašny	NOSTÆox	NOSTÆ ox			hudba	dobrovolné
23.30–0.30	Letní kino Širák	P/\ST	P/\ST			hudba	400 Kč se Slučitelnými díly

